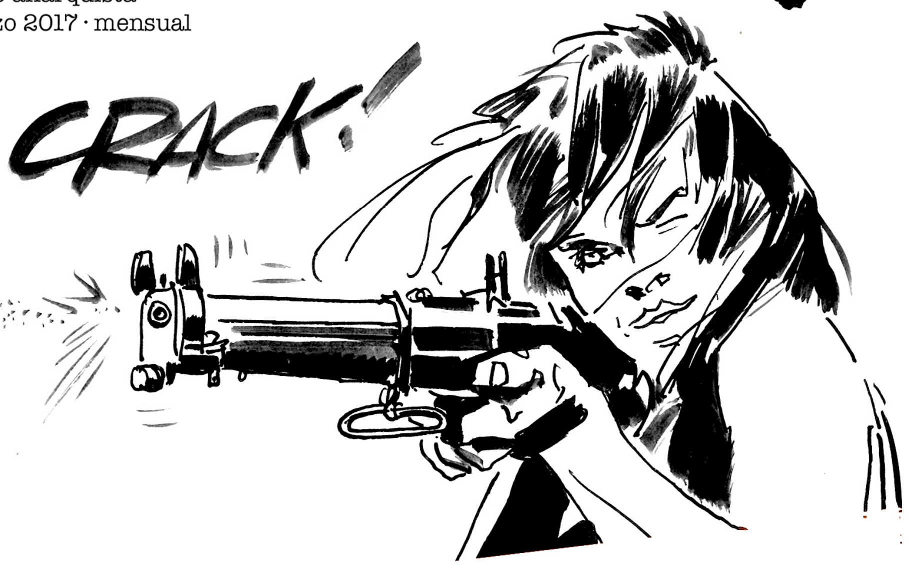
¡ABORDAXE!
Boletín informativo anarquista
nº 17 · Galiza · Marzo 2017 · mensual
abordaxe.wordpress.com
abordaxe@bastardi.net

Abaixo o Patriarcado

Palabras desde o cárcere escritas pola compañeira anarquista de Barcelona encarcerada desde hai varios meses en Alemaña, acusada de atracar un banco en Aachen. Actualmente estase celebrando o seu xuízo. A seguinte carta está escrita no contexto do 8 de marzo, o Día Internacional da Loita da Muller. Para seguir o caso: solidaritatrebel.noblogs.org

Abaixo o Patriarcado, sobre as inxustizas sociais, racistas e patriarcais

É ben coñecido o feito de que, tamén aquí en Alemaña, vivimos nunha sociedade totalmente desigual. A clase alta está ben asegurada e protexida, non ten preocupacións existenciais e, a pesar de tódolos problemas xerais que hai no mundo, pode ofrecer aos seus fillxs un futuro cheo de esperanzas, algo que as clases baixas non teñen ao seu alcance. Mentres que unha pequena minoría faise cada vez máis rica, a maioría da xente sobrevive a un nivel de subsistencia mínimo, traballando por uns soldos de merda e empuxada cara a un consumo cada vez máis sen sentido, todo isto para que este sistema avaricioso en que vivimos manteñase en pé. Mentres que uns poucos están a tomar o sol nos seus iates de millóns de dólares no Mediterráneo ou se desprazan nos seus jets privados por todo o mundo, hai moitísimxs outrxs que non poden nin sequera permitirse unhas vacacións de verdade, aínda que sexa unha soa vez na súa vida, e moito menos pagar o aluguer, facturas de electricidade ou poñerse unha nova dentadura. Mentres que xs super ricxs fronte ás obrigacións tributarias pendentes poden protexer a riqueza que acumularon en todo tipo de paraísos fiscais ou salvala a través dalgunhas empresas pantasma e, por regra xeral, nin sequera se lles persegue xuridicamente por iso, hai xente que pasa na cárcere meses ou anos enteiros polas multas ou furtos, é dicir por cantidades de diñeiro que xs ricxs gástanse un día calquera en cuestión de minutos.

O Estado e os medios de comunicación cóntannos que todo o mundo é igual ante a lei, pero mesmo xs nenxs saben que xs ricxs e poderosxs nunca acaban no cárcere porque os seus avogadxs, bos e caros, inmediatamente vanlles a sacar de alí. Quen con todo ten só malxs avogadxs ou, por motivos sociais ou raciais, está consideradx como «sospeitosx habitual», simplemente ten malas cartas. E quen, ademais, non sabe alemán ou non pode ler e escribir, de feito non ten ningunha oportunidade de defensa e necesita unha asistencia permanente, algo que poucas veces sucede. Á sociedade iso dálle igual. Manténense as habituais preconcepcións acerca do «inimigo imaxinario» que van desde «extranxeirxs criminais», «terroristas» árabes e magrebís ata xs «refuxiadxs perigosxs», a quen hai que prohibir a entrada ou deportar. Alemaña preséntase a si mesma como un «país aberto ao mundo» que ademais acolle axs refuxiadxs, pero isto vale só para xs que son capaces de integrarse exitosamente no sistema de traballo, de quen se pode sacar un beneficio económico e xs que poden ser comercializadxs no papel de vítima. Con todo, cando entran en Alemaña xunto coas súas familias ou coas chamadas «bandas», para simplemente poder sobrevivir mellor nun país máis rico, ou cando quitan dxs que teñen máis que elxs, ademais de ser encarceradxs ou deportadxs, os seus casos son usados para fortalecer e xustificar unha política xenófoba. Para o Estado o importante é, ante todo, os dereitos dxs ricxs e a protección da súa propiedade. Calquera persoa que viole a propiedade, será castigada por iso con proporcional dureza. O cárcere está, por tanto, chea dos chamadxs «ladróns», «estafadorxs», «atracadorxs» e «carteiristas», e non de «asasinos e violadores», como a miúdo se presenta. E a porcentaxe de extranxeirxs é, por suposto, moi alto, e non porque «xs extranxeirxs sexan máis criminais que xs alemáns, senón porque pertencen xeralmente ás clases máis baixas. Nun país receptor de inmigrantes como Alemaña iso sempre foi así e seguirao sendo.

Pero hai outro tema que supera mesmo todas as mencionadas inxustizas e opresións estruturais; o da violencia patriarcal. E ás mulleres encarceradas tócalles triplemente. A porcentaxe de mulleres con respecto ao número total de presos é baixísimo. Por tanto, ninguén ten en conta as súas necesidades. As condicións de saúde, médicas e hixiénicas para as mulleres e nos asuntos específicos da muller son malísimos. Basicamente, sempre hai moitas máis actividades, instalacións deportivas e opcións de facer cursos ou estudar para os homes que para as mulleres. A maioría das mulleres veñen, máis ou menos directamente, dunha situación de violencia doméstica ou sexual, a miúdo obrigadas polos seus esposos ou pais a roubar ou están

Neste número

aquí dentro por defenderse contra os seus torturadores. O Estado e a sociedade machista reaccionan de maneira sexista, mostrándose escandalizados cando as mulleres realizan actos criminais, especialmente cando unha muller toma un papel que polo xeral só adoitan xogar os homes. Por outra banda, mesmo hoxe en día, o Estado segue querendo decidir sobre o corpo da muller e se unha muller non lle entrega o dominio sobre o seu propio corpo ten que renderlle contas a nivel penal. Iso non cambiou desde a Idade Media, só que xa non son queimadas como bruxas na fogueira, senón que acaban no cárcere. Mentres que os homes encarcerados a miúdo son visitados polas súas esposas, raramente sucede ao revés. A miúdo os esposos das mulleres encarceradas están eles mesmos no cárcere, en clandestinidade ou simplemente non se preocupan por elas. Ademais, case todas as mulleres no cárcere teñen fillxs fora e o que supón outro problema, que alguén teña que facerse cargo delxs. Por tanto, moitas veces a muller é obrigada a alimentar e manter á súa familia desde o cárcere, a pesar de que resulta extremadamente difícil organizar tantas cousas desde aquí dentro. No mellor dos casos, a muller ten polo menos á súa propia nai fora para axudala. Á fin e ao cabo, en case todas as culturas, a muller encarcerada é mal vista e desprezada e máis aínda se se supón que «volveuse violenta», xa que o papel tradicional da muller négalle calquera tipo de auto-empoderamento. Por tanto, a estrutura patriarcal do Estado e do código penal colaboran coas relacións familiares da violencia en contra da muller para controlala e oprimila . Con todo, a pesar desta devastadora realidade, sempre segue habendo unhas pequenas, pero cheas de esperanza, faíscas de autodeterminación e autoorganización entre as mulleres aquí no cárcere. Pode ser que a empatía sexa a miúdo maior da que existe entre os homes presos, en certas situacións axúdanse as unhas ás outras ou compórtanse de maneira solidaria coas máis débiles, máis desfavorecidas ou as rebeldes. Cada un destes pequenos xestos e posturas é por suposto esencial, tanto para cada unha no seu camiño en prisión como un sinal contra todas estas opresións e sistemas de obrigación.

A loita continúa ata que todas as prisións se derruben!

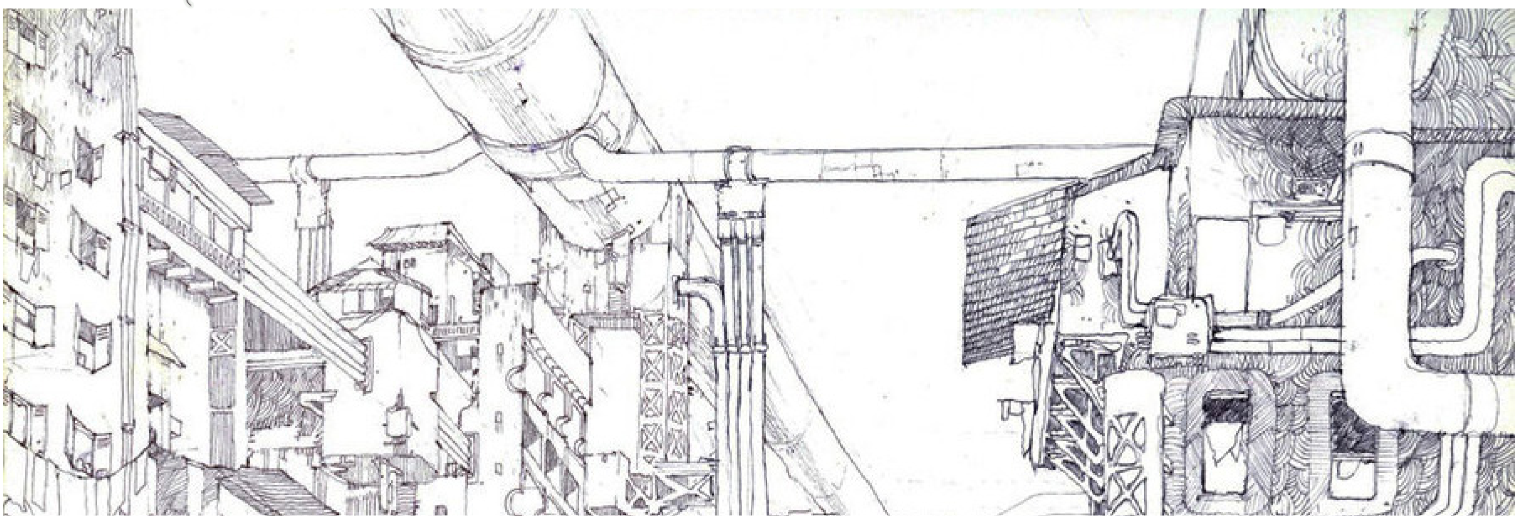
Pola liberación total de todos os sistemas de dominación sociais, racistas e patriarcais.

Forza, coraxe e rebeldía.

Liberdade para todas!

Novas

Xa non hai prisións, só silencio e impunidade

Crónica dunha folga de presos «transformada» en motín por carcereiros e falsimedios, cando, 15 anos despois, quérese xulgar a máis de 40 persoas, presas entón, pola súa suposta participación.

Xuízo os días 21, 22, 23, 24, 27,28 de febreiro e o 3 de marzo do 2017 na Ciutat da Xustiza, contra os presos que no 2002 iniciaron unha folga de brazos caídos que a institución de servizos penais, e as súas organizacións sindicais de carcereiros, transformaron en motín.

«As prisións, onde o equilibrio do poder é tan desigual, tenden a ser lugares brutais e abusivos a menos que se faga un gran esforzo para controlar os impulsos básicos dos gardas. Non é que un poña mazás podrecidas nun bo barril. Poñemos mazás boas nun barril podrecido. O barril corrompe todo o que toca.»

Philip G. Zimbardo. Universidade Stanford

A memoria esquecida

Cando a loita colectiva anticarceraria que comezou a finais de 1999, coñecida como loita contra o FIES, atopábase nos seus últimos estertores, deixounos unha esquecida mostra máis de organización no interior das prisións, coa convocatoria dunha folga indefinida de brazos caídos no cárcere de Quatre Camins de Barcelona.

Dita folga iniciárona máis de 150 presos do módulo I, case a súa totalidade, na prisión de Quatre Camins, un martes 28 de Maio do 2002, creando un comité de folga con 12 puntos de reivindicación. A proposta consistía nunha loita de resistencia pasiva, na que os presos negábanse a realizar traballos de calquer tipo, sinalando que en caso de non atender ás demandas, a protesta iría en aumento, abrindo a posibilidade de negarse a entrar nas celas ou dar comezo a unha folga de fame. Dende 1993 non se conseguía unha participación tan masiva nunha prisión, e a importancia de dicha proposta, viuse reflectida en que tamén a secundaron presos con permisos de saída.

Os sucesos tiveron unha rápida e fugaz repercusión nos grandes medios de prensa que, como é habitual, non recolleron os verdadeiros motivos da folga, senón a versión oficial de portavoces de sindicatos de carcereiros e institución penal. Sobre a voz dos presos e as súas reivindicacións, absoluto silencio, transformando unha protesta colectiva de desobediencia, nun motín, co que posteriormente xustificaría o asalto da prisión por parte dos mossos d´esquadra e carcereiros chegados doutras prisións, e as consecuentes torturas, malos tratos, humillacións e traslados que se producen neste tipo de situacións e que adoitan xustificar con «a forza necesaria».

Os grandes titulares de tódolos medios de prensa masivos difundiron que as persoas presas negábanse a facer as tarefas básicas da prisión se non lles pagaban, como as de limpar as súas celas, o patio, ir aos talleres, etc..., pero a verdade era completamente diferente.

Desde facía meses e nun breve período de tempo, algunhas das persoas presas viñan alertando e denunciando publicamente a través de grupos de apoio, a situación de recorrentes mortes de persoas presas, polo que consideraban continuadas neglixencias de desatención médica. Se algunha persoa presa dicía algo respecto diso, era levada a illamento.

No módulo, os presos comentaban a necesidade de facer algunha cousa respecto diso, pois era algo que lles afectaba a todos e calquera podía ser o seguinte.

Un día, no comedor, ao decatarse un preso da morte doutro dos seus compañeiros, levantouse e chamou a atención dos carcereiros preguntándolles cantos

tiñan que morrer para que desistisen na súa actitude, e quen sería o seguinte. Ao facelo a viva voz e fronte ao resto de compañeiros presos que se atopaban no comedor, non foron a por el nese momento, pero abríronlle un expediente disciplinario e esperaron cando xa se atopaban os presos pechados na súa cela, de maneira que foron a por el. Sacárono e, coas advertencias do resto de presos de que non se lles ocorrese poñerlle unha man encima, levárono a illamento.

A súa saída do illamento coincidiu coa morte doutro preso máis, o que determinou que se expuxesen pasar aos feitos, pero pensando como facelo, pois á mínima oportunidade pasarían de denunciantes a denunciados, criminalizándoos novamente como «presos perigosos e violentos».

Por iso, a súa proposta de loita foi acordar o reclamo cunhas reivindicacións para dar a coñecer as pésimas situacións nas que se atopaban e facelo de maneira que non puidesen achacarlles violencia algunha, tendo moito coidado en non responder a todas as seguras provocacións e ameazas que sabían ían recibir. Como a loita contra o FIES aínda daba rabexadas, e algún dos presos tiveran unha participación activa nela, sumaron as súas particulares reivindicacións ás catro habituais.

—Abolición do FIES encuberto (1) (art. 93 R.P.). (Había a sospeita por parte dos presos que as reformas que se estaban facendo no módulo V puidesen ser para acondicionar un módulo tipo FIES, con capacidade para 80 prazas).

—Excarceración dos presos con enfermidades terminais (aplicación do art. 60 do antigo Código penal)

—Mellora das condicións hixiénicas e sanitarias dentro da prisión.

—Destinos remunerados. Que os presos cobren polo traballo realizado.

—Fin das falsas recompensas e do sistema SAM (introducido pola antiga conselleira de Xustiza Nuria de Gispert que propoñía motivación e incentivaba as delacións entre os presos e beneficios carcelarios para os colaboradores).

—Fin de malos tratos e torturas. Desaparición das esposas dentro da prisión.

—Fin dos «protocolos especiais», consistentes en impedir a utilización do polideportivo, talleres, ou espazos abertos, a presos considerados «fuguistas».

—Mellora da calidade da comida.

—Desmasificación da prisión.

Ao contexto carcerario abusivo e de precariedade, sumábaselle o feito do recente cambio de moeda que encarecera todos os produtos básicos do economato carcerario, pero non repercutira nun aumento da retribución económica nos traballos.

As persoas escollidas polos presos como comité eran as encargadas de falar cos responsables da institución carceraria e facerlles chegar as reivindicacións, as súas preocupacións e intencións.

A pesar de que en principio parecía que os responsables de institucións penais dicían ter intencións de establecer un diálogo cos presos, os portavoces dos sindicatos de carcereiros opuxéronse a calquera forma de diálogo e reclamaron unha actuación contundente á vez que alertaban polos medios, que eles xa avisaran á dirección xeral de prisións, que a situación do centro carcerario, era de «alto risco», reclamando máis persoal, medidas coercitivas máis contundentes e maiores condenas. En definitiva, o habitual «decálogo» de reclamacións do perfecto carcereiro.

A cuestión é que a situación no módulo I de Quatre Camins, empezouse a tensar e a ser preocupante para a dirección xeral que seguía insistindo no «diálogo».

Ao día seguinte, mércores 29 de Maio, no patio podíase constatar como se acumulaba lixo que os presos negaran a limpar, empeorando as súas condicións de hixiene. Os carcereiros, o día anterior, tiveron que servir a comida aos presos, xa que eles negáronse a facelo, quedándose posteriormente os pratos sobre a mesa e sen limpar, e o comedor con restos de comida.

Ante esa situación, convocouse unha reunión urxente entre o comité de folga e o Director e Subdirector de Institucións Penais. O Director só se comprometeu a resolver as cuestións «de carácter interno», pero ese hipotético compromiso, nin nada do falado na reunión inspirou confianza ao comité de folga, polo que reclamaron a presenza do Conseller de Xustiza de Catalunya e varios mediadores. Tamén reclamaron a presenza da Cruz Vermella como observadora ante a insalubridade do cárcere.

O comité expuxo aos seus compañeiros os seus temores do comezo das medidas represivas e a posible prohibición de visitas no fin de semana, para que ninguén de fóra se puidese decatar do que sucedía dentro. Tamén expuxeron a posibilidade de traslados forzosos para romper a cohesión e solidariedade entre eles e así acabar coa folga, e sinceráronse explicando a súa incapacidade para preveer o alcance da resposta en caso de represión, pois a nova da folga estendeuse a outros módulos e xa empezaba a ser coñecida na rúa, polo que familiares e amigxs dos presos, así como varios medios de información, concentráronse fóra do cárcere.

Ás 21.00 horas do mércores 29 de Maio, duns 200 presos do módulo I que se pasaron todo o día no patio secundando a folga, ante o aviso de que un gran despregamento dos mossos rodeaban o recinto carcelario, máis dun centenar negáronse a entrar nas súas celas e permaneceron no patio, mentres que algunhas decenas subíronse aos tellados para poder chamar a atención a quen estivese fora.

Sobre as 23:30 horas, e como os presos non depoñían a súa actitude, deron orde aos antidisturbios dos mossos d´esquadra de entrar e cargar contra os presos. Numerosos carcereiros de Brians e A Modelo incorporáronse ao asalto da prisión con material antidisturbios e mesmo barras de ferro.

Os presos do módulo II, ao oír os disparos, quixeron unirse aos seus compañeiros abrindo un burato no muro común de ambos os módulos. Os mossos d´esquadra entraron disparando contra os presos, e estes relataron como viron que algúns dos seus compañeiros caían contra o chan tras recibir disparos de pelotas de goma que lles alcanzaron na cabeza. Tamén viron como a algún compañeiro que se atopaba no tellado, empuxárono ao baleiro e impactaba contra o chan. Policías e carcereiros esnaquizaron todo o que atopaban ao seu paso e algúns presos puideron relatar como certos carcereiros entraban nos seus bunquers, e esnaquizábanos. Ante o que vían que se lles viña encima, tamén decidiron facer o propio.

Ao redor das 2:00 horas da madrugada do xoves 30 de Maio, o cárcere fora completamente tomada polos antidisturbios dos mossos d´esquadra e os carcereiros, pero para os presos o terror non acabara, pois o «protocolo especial» de golpes, humillacións e tortura, continuou á vez que se iniciaban os traslados dos considerados «xefes» a outras prisións como Brians, Ponent ou A Modelo, mentres que ao resto seguían no módulo I baixo severas medidas de seguridade.

A historia que sempre volve

Segundo explicou Manuel Allué, naquel tempo coordinador xeneral de CATAC, o sindicato que era maioritario entón nas prisións catalás, no módulo I «ningún interno, a non ser por causa de forza maior, vai saír das súas celas, xa que se suspenderon as actividades e os presos comerán na cela» e calificou o panorama dentro do cárcere como «desolador», posto que «hai dous módulos, o un e o dous, con desfeitas no mobiliario, vidros e instalacións eléctricas, e mesmo buratos nas paredes», alertando que «a situación estivo descontrolada e os internos estiveron a piques de facerse con toda a prisión». Sobre o número de feridos tras o motín, CATAC dixo contabilizar tres funcionarios atendidos en hospitais, un deles co nariz roto, así como oito internos que tamén deberon ser asistidos fóra da prisión debido a golpes, contusións e algún óso roto, aínda que todos regresaran ao cárcere.

Ferrán Badía, un portavoz de UGT-Prisións, recoñeceu que se trataba dunha folga, pero culpou á Dirección Xeral de Servizos Penais de «falta de previsión por non tomar as medias adecuadas para evitar que unha folga de brazos caídos derivase nun motín».

Ao día seguinte, a versión oficial, falou de grave motín no cárcere de Quatre Camins, incitado por grupos antisistema do exterior, abrindo as portas da prisión á prensa para que puidesen fotografar o alcance das desfeitas que fixeran no seu interior os presos amotinados, aínda que na súa maioría fosen realizados por carcereiros e mossos, para que aquilo tivese toda a aparencia dun motín e non dunha folga de brazos caídos. Mercedes Sánchez, entón directora xeral de Servizos Penais, escribiu unha carta aberta aos presos xustificando o uso da forza para «restablecer a seguridade e liberdade das persoas».

Do que non falaron as versións da dirección xeral de prisións, nin ningún dos portavoces sindicais de carcereiros, foi dos golpes e malleiras que propinaron aos presos unha vez xa estaba tomada a prisión, nin tampouco a sodomización anal cunha porra, coa que violentaron a un preso.

Das persoas trasladadas a outras prisións tras a protesta, unhas 20 foron levadas a Ponent (Lleida), das cales sospeitábase que algunhas as tiñan con «inmovilización mecánica» no que chaman A Rotonda. A «inmovilización mecánica» é un tecnicismo, un eufemismo para evitar dicir que pasan os días esposadas de pés e mans nun catre, e suxeitas cunha correa pola cintura.

As trasladadas ao cárcere da Modelo, chegaron en condicións lamentables, algunhas sen roupa, descalzas, golpeadas e con diversos cortes, pero a ningunha facilitóuselle asistencia médica. E é por iso que ao día seguinte do fin da protesta, na Modelo produciuse un conato de motín que foi sufocado rapidamente, evitando rela-

cionalo co ocorrido en Quatre Camins. Os presos da Modelo indignáronse ao ver o penoso estado en que chegaron os seus compañeiros de Quatre Camins.

As institucións, a través da manipulación mediática, enviaron unha clara mensaxe á sociedade. No cárcere hai presos moi violentos e perigosos que non poden conter cos medios dispoñibles. Desde a dirección xeral reclamouse aos políticos a urxente construción de máis prisións, á vez que desvinculaba calquera conato de protesta co sucedido en Quatre Camins. Pola súa banda os carcereiros aproveitaron para esixir máis persoal e material para un «tratamento» máis duro cos presos e medidas penais contra os grupos de apoio da rúa. E para tal fin, convocaron unha concentración o seguinte mércores diante da Consellería de Xustiza, co fin de protestar pola «precaria situación» das prisións catalás e o seu «desamparo». Un portavoz do sindicato CSI-CSIF, mostrouse «indignado» pola resposta da dirección da Consellería tralo «motín».

Antes da concentración de carcereiros, en Barcelona os grupos de apoio ás persoas presas, convocaron para o Sábado unha concentración diante da Consellería e ante a sede do sindicato CATAC.

Ese mesmo Sábado en Lleida, colgáronse varias pancartas en solidariedade cos compañeiros de Quatre Camins no eixo comercial de Lleida e o domingo fíxose unha volta á prisión de Ponent, podendo falar desde a rúa con algúns presos que se atopaban no DERT que informaron que a todos os trasladados de Quatre Camins, uns 20, aplicáranlles o art.75 R.P., e que algúns deles atopábanse esposados de pés e mans na Rotonda. O DERT de Ponent estaba saturado.

Esta situación de abusos seguiuse mantendo con maior impunidade e maior dificultade para traspasar tras os muros do cárcere, ata que dous anos despois volveu estalar, esta vez si, o motín de Quatre Camins de 2004, do que saíu gravemente ferido o subdirector de seguridade da prisión, que nese momento foi recoñecido polos presos como o maior responsable dos abusos e agresións que viñan reproducindo na prisión.

Na devandita ocasión, a versión oficial sinalou como causa do motín, a resposta dun grupo de presos perigosos que traficaba con droga dentro da prisión, ao ser interceptada a entrada de droga. A explosión espontánea dese motín, non foi máis que un exercicio de autodefensa fronte á humillante impunidade e os malos tratos dos carceleros, auténticos matóns do sistema carcelario.

O imperio da lei e a súa cega xustiza.

O xuízo contra os presos do motín do 2004 de Quatre Camins, levouse a cabo catro anos despois, condenándoos a longas condenas. Os presos denunciaron torturas e algunhas desas denuncias non puideron ser encubertas, chegando aos tribunais nove anos despois, e tras un intenso e extenso traballo de investigación de asociacións contra as torturas e os malos tratos. Con total hipocresía, a Generalitat, responsable das prisións catalás, era tanto parte da acusación como da defensa dos carcereiros.

E aínda que se conseguiu demostrar a tortura no interior das prisións catalás, a condena aos torturadores, vendo o alcance e a gravidade dos feitos demostrados, e as graves penas ás que foron condenados os presos, foi incriblemente ridícula. Unha amarga vitoria.

Os cárceres son institucións de disciplinamiento dos corpos, as condutas, as vontades..., e os seus principais recursos son as diferentes e múltiples formas de violencias contra as persoas encarceradas.

Do motín de Quatre Camins do 2004, tanto no xuízo aos presos no 2008, como no dos carcereiros e carcereiras no 2013, os medios e os grupos de apoio e medios alternativos deron ampla cobertura dos sucesos.

Da folga de brazos caídos en Quatre Camins, no 2002, coa excepción do momento que se producen os feitos, estendeuse un tupido e profundo silencio.

Non se soubo nada da persoa que foi abusada sexualmente, salvo que se tentou interpoñer denuncia. Das persoas procesadas e acusadas polo falso motín, nunca soubemos máis que foron golpeadas, trasladadas e que lles ían a abrir expedientes disciplinarios, perdéndose o recordo co paso do tempo.

Os días 21, 22, 23, 24, 27,28 de febreiro e o 3 de marzo do 2017.

Hai uns días, algunhas persoas puidemos decatarnos que a algún daqueles presos chegárallles unha citación como imputados, para o xuízo polo delito de «motín» de Quatre Camins no 2002.

Algunhas das que nos chegou esta información, recibímola con estupor e sorpresa, pois pensabamos que se arquivaron os feitos, xa que se alguén debía de estar imputado, non eran precisamente os presos. Pero non é así.

Os próximos días 21, 22, 23, 24, 27,28 de febreiro e o 3 de marzo, 15 anos despois, nos xulgados da Cidade da Xustiza, 40 persoas que secundaron a folga, e outras tantas que se subiron aos tellados, serán xulgados por todo un «catálogo» de delitos.

E como é que sae este xuízo 15 anos despois e en completo silencio?

Esa é unha pregunta que seguro moitas nos estaremos facendo e para a que só teremos sospeitas, hipóteses pero ningunha resposta que nos achegue certezas.

O que podemos asegurar é que Quatre Camins é unha prisión que acumula antecedentes de malos tratos a presos. Algúns se recollen nun informe que en 2005 redactou o comisario de Dereitos Humanos do Consello de Europa, Álvaro Gil-Carballos, quen contabilizou 12 episodios nos tres anos anteriores en diversos centros de detención de Catalunya.

Xa en 1999, un grupo de 27 reclusos da mesma cárcere pediu ao xuíz que investigase dúas estrañas mortes no centro e en xuño de 2001 outro avogado denunciou malleiras ao seu cliente por parte de dous funcionarios.

O mesmo Departamento de Xustiza denunciou ante a fiscalía en marzo de 2003 a catro funcionarios desa cárcere pola presunta agresión a outro recluso. Entre os denunciados estaba Manuel Allué, líder do entón sindicato maioritario CATAC, que posteriormente se integraría en UGT-presons. Esta organización condecoroulle en setembro de 2006, coa medalla ao mérito no traballo, a pesar de saber que cumpriu unha sanción xudicial dun mes polo «rigor innecesario» cun preso en 1992.

O que si que podemos recoñecer é que o xuízo prodúcese con tanto atraso, que xa case ninguén o esperaba ou non se acorda de cando se produciron os feitos. Ademais prodúcese nun momento moi particular para Catalunya e Barcelona, pois por unha banda os grupos anticarcerarios están case totalmente desaparecidos da rúa na cidade, envoltos nos seus propios proxectos máis intimistas e persoais, nos que a denuncia pública e colectiva, salvo excepcións, está case totalmente ausente.

Como estes feitos producíronse en Barcelona, ás anteriores circunstancias mencionadas, podémoslle sumar o propio contexto catalán envolto no proceso soberanista e a súa defensa das infames demandas do estado español e o seu goberno. Ante isto, a escena política de Barcelona, e a de Catalunya, atópase supeditada á folla de ruta do referendo e as súas demandas, tendo á maioría de movementos sociais da súa parte e distraídos.

Este xa non é un xuízo da Generalitat e a súa Conselleria de Xustiza contra os presos, senón un xuízo dun goberno no que conflúen intereses nacionalistas de partidos da esquerda e dereita de Catalunya. É o xuízo da Consellería de Xustiza dunha nación, e das organizacións sindicais de carcereiros, contra os presos que convocaron unha folga de brazos caídos, hai 15 anos, contra a xoia da coroa de Catalunya: as institucións penais catalás.

Os días 21, 22, 23, 24, 27, 28 de febreiro e o 3 de marzo do 2017, quince anos despois, máis de 40 persoas presas enfrontaranse soas, sen apoio, a un xuízo que se foi reservando para o momento oportuno.

Esa mesma Xustiza que se reclama para Catalunya, para a súa independencia, négaselle aos presos que se uniron para tentar cambiar os cárceres catalán, para erradicar as torturas e aos seus torturadores. Os días 21, 22, 23, 24, 27, 28 de febreiro e o 3 de marzo, a Consellería de Xustiza e as organizacións sindicais de carceleros, van axustarlles as contas.

Ante a represión adoitamos gritar: NON ESTADES SÓS. Pero o estan.

Algúns destes homes saíron xa en liberdade tras cumprir longas condenas. Outros, despois de 15 anos, seguen aínda en prisión. Os ausentes, morreron.

A nós, as que tomamos outrora as rúas co desexo de acabar coas prisións e o sistema que as necesita, desaparecéronnos. O sistema diluíunos coa falsa ilusión dos seus espellismos e entretementos. As «mazás boas» no barril podrecido que é este sistema de pensamento positivo, tamén nos corrompeu. A favor de todo e en contra de nada. Inclusivas, propositivas, motivadas... Anestesiáronnos. Perdemos a memoria.

NOTAS

(1) Falaban de FIES encuberto porque en Catalunya non existen eses ficheiros de clasificación de presos, pero tiñan confinamentos como o DERT que non tiñan nada que envexar ao FIES, e ademais toda unha serie de ordenanzas e regulamentos cos que encubrir o illamento, o control e intervención das comunicacións, a dispersión, etc...

totes estem preses!

Comunicado conxunto de Conas Ceives, Cónclave de feministas aleatorias e Tamborililás— batukada feminista de compostela

"Feminismo para avanzar: xuntas nunha mesma loita" foi o lema da manifestación unitaria do feminismo galego celebrada o pasado domingo. En dita manifestación, Conas Ceives, o Cónclave de Feministas Aleatorias e Tamborililás - Batukada Feminista SCQ aparecemos como convocantes entre outros movementos feministas por crer firmemente en que o feminismo galego, diverso, complementario e interxeracional debe ir da man superando as nosas diferencias. Porque nos distinguimos nas formas, nas loitas, nas experiencias, nos saberes... facendo un abano enriquecedor de faceres e sentires. Somos múltiples e distintas, pero non nos cansaremos de dicir que nos une a esixencia de sermos respectadas como mulleres nun mundo onde esta posición política (aínda) afoga e nos aniquila.

Precisamente co obxetivo de facer do afogo resistencia, e sendo conscientes da diversidade política existente, decidimos implicarnos nas xuntanzas de preparación da mesma, respostando a un chamado aberto en réxime de autoconvocatoria e co único obxectivo de renovar tanto o propio acto como a súa forma de organización, deixando totalmente fóra as conductas e funcionamentos patriarcais propios da política organizada tradicional.

Por iso, durante as sucesivas xornadas de traballo, cada unha de nós fixo un esforzo centrado en pedir unha maior horizontalidade na toma de decisións, que houbera unha cesión dos espazos de poder, que o papel do servizo de orde fora loxístico e a eliminación total de comportamentos represores cara ás compañeiras durante a manifestación. En resumo: un posicionamento político de bo trato, forma de traballar que entendemos como única posible para calquera proxecto colectivo.

Mais unha vez transcorrida a manifestación do 5 de marzo, vivenciamos que non só non se cumpriron os termos pactados senón que tamén se violaron os acordos de maneira frontal e unilateral en diversas ocasións.

—Non se agardou a que todos os colectivos chegaran á praza para comezar o acto, incluíndo canto menos aos tres que asinamos isto, co agravante de sermos parte das convocantes.

—De xeito unilateral, unha persoa saltouse o acordado para o acto de peche, tomando o micrófono para emitir un discurso que non estaba contemplado no esquema do acto. Así, impúxose unha opinión persoal á diversidade que supostamente, e segundo os acordos acadados, tiña esta manifestación.

—O protocolo para a manifestación expúxose na última das xuntanzas preparatorias. Neste momento, insistimos na nosa liña vermella de eliminar calquera tipo de actitude represiva cara ás manifestantes, algo no que todas as presentes estivemos de acordo. Porén, este acordo non se respectou, amosando unha falla de compromiso e de respecto para con outras caras do feminismo. Isto é para nós unha fenda insalvable.

Todos estes feitos dóenos profundamente por vir precisamente de mulleres con traxectorias diversas na loita feminista e supostamente abertas á inclusión da diversidade na súa axenda. Pola nosa parte, mantemos o compromiso que acadamos de respostar solidariamente ante calquera tipo de represalia legal que poidan ter as persoas que deron seus datos persoais para o trámite de comunicación da manifestación (entre as que, loxicamente, estamos tamén varias das compañeiras de Conas Ceives, do Conclave e de Tamborililás).

Este comunicado conxunto é para nós un exercicio de honestidade e transparencia preciso e necesario para mudar dinámicas que nos danan. Os colectivos que escribimos este texto abriremos desde este mesmo momento un proceso de reflexión e análise para saber de que maneira imos posicionarnos no futuro con respecto ao traballo en rede do feminismo galego.

Aproveitamos para condenar de maneira contundente a forte presenza policial e as accións represivas efectuadas por parte dos antidisturbios durante a xornada do 5M e o intento de criminalización das diversas formas de expresar as loitas. A policía nunca será a aliada das feministas. Porén, a liberdade de expresión será necesaria para vivirmos en sororidade e (re) construíndonos entre todas.

O 8 de marzo son todos os días. Seguímonos querendo diversas, dignas e libres na loita feminista. Se as mulleres paramos, o mundo para.

8 de marzo de 2017

Opinión

De desastres que fan sorrir e temporais que semellan vinganzas

*Artigo de **Disnomia** publicado o 4 de febreiro.*

"Cidades grises, ceos escuros,
e o mar cabreado arremetendo contra os muros
que puxo o home para cubrirse
por se algún día a natura decide vingarse..."

Transcripción (traducida ao galego) do estribillo da canción "*Naturaleza*" de *Liberando el Corazón.*

Onte, enterabamonos de que as veciñas da vila de A Guarda espertaban cunha desagradable sorpresa. O gran dique da zona da Atalaia fora literalmente reventado polo temporal, que tamén deixou outras desfeitas na vila (coma os vidros e portas do C.S. Fuscalho; por certo, desde Abordaxe! un saúdo cheo de ánimo para as compas do Centro Social Fuscalho para que poidan reconstruir o estragado). Non é que eu atope motivo de alegría ou risa en que un temporal asole unha vila costeira chegando a ameazar a seguridade de moitas veciñas, pero non podo negar que neste feito atopo certo acougo (ademáis dunha seria preocupación). Penso, a risco de soar frívolo, que o ser humano nesta era moderna está demasiado acostumado a vivir pensando que está por enriba de todo o demáis, que a natureza é unha mera fonte de recursos á súa disposición, e non un conxunto de forzas que de cando en vez actúan de xeito imprevisible e levan por diante cantas barreiras puxera a civilización para tentar contelas.

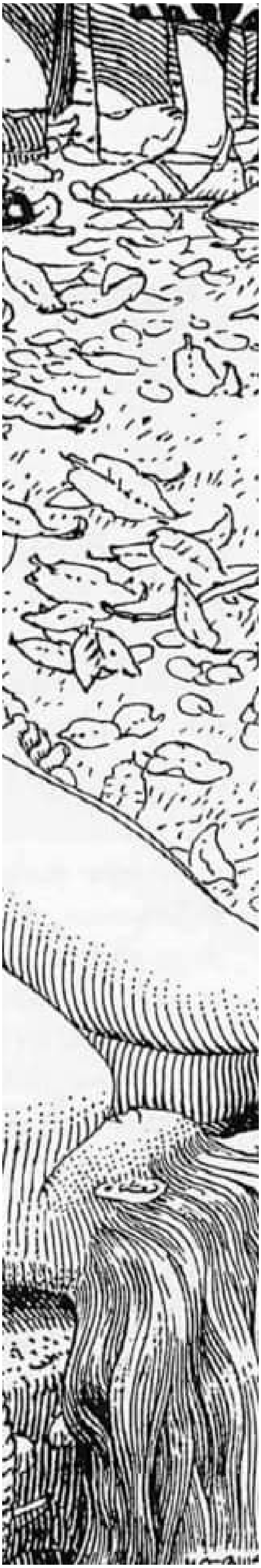
Con todo, o que de verdade me fixo sorrir foron estas fotos, tiradas da conta de Feisbuk de *"Salvemos as fragas de Catasós!"*, onde podemos ver o que o temporal fixo con algunhas das torres eléctricas instaladas na serra galega do Candán. Pese a saber que a natureza non é un ente concreto e con conciencia propia senón un conxunto de individuos, seres e procesos, non podo deixar de ver isto coma unha sorte de "vinganza", unha vinganza fermosa.

A natureza axítase e destrúe e esnaquiza aquilo que tenta sometela aos dictados da mercadoría e das máquinas do mundo capitalista industrial, as estruturas da dominación son efémeras e a guerra que a economía de mercado e a súa civilización libran contra a vida natural a cotío, incluindo moitos dos nosos propios hábitos e mesmo o propio emprego deste ordenador para elaborar esta noticia e publicala en Internet ou a enerxía eléctrica requerida para o seu funcionamento, ten clara vencedora. Só podemos retrasar o desastre, pero non evitalo.

Poderemos levantar mil torres de alta tensión, apodrecer a terra con mil verquidos, perforala ata kilómetros de profundidade creando bolsas de gas subterráneas e envelenar os acuíferos, encher o mundo de cráteres e minas a ceo aberto onde antes había bosques milenarios, e de monocultivos, gaiolas, diques, encoros, urbes expansivas, pero cando o vento sacude e o mar bate con forza, a fraxilidade das nosas estruturas e a vulnerabilidade do seu imperio fanse visibles e todo ven abaixo.

E non é máis que o principio. Que faremos cando todas estas pequenas embestidas deixen de ser pequenas e se fagan continuas, nun planeta desbocado? Decatarémonos a tempo dos nosos erros?

Que caian as torres e estruturas desta civilización mortífera.

Rusia, violencia de xénero e mass-media

*Por **Disnomia,** publicado o 3 de febreiro.*

Antes de dar paso á miña reflexión, quero aclarar que quen isto redacta e publica é un home cisxénero. Non pretendo falar dende unha posición de privilexio dunha serie de ameazas ou riscos que non coñezo no persoal, nin tampouco desautorizar a ningunha muller (ou persoa leída/asignada tal) nin caer no "mansplaineo". Só reflexionar, consciente da posición dende a que falo, sobre uns feitos que me fixeron pensar e darlle voltas unha vez máis á construción do discurso hexemónico nos medios, desta volta arredor da violencia de xénero/violencia machista.

Fai uns días, Rusia despenalizaba finalmente a violencia de xénero e doméstica, convertíndoa nunha mera "falta administrativa" de carácter leve, únicamente castigada cunha sanción de 500 euros a primeira vez. Para isto, apóianse nas súas tradicións, as cales segundo a responsable desta medida (sí, foi cousa dunha muller, Elena Mizulina, senadora conservadora do partido Rusia Unida liderado por Vladimir Putin), deben ser protexidas polas leis. En concreto, a senadora fixo referencia á tradición familiar, construida sobre a autoridade parental, a cal polo visto para Mizulina debe estar íntimamente relacionada coa violencia física coma método correctivo/educativo. Esta mesma senadora tamén é a responsable de penalizar no pasado a difusión de "propaganda homosexual", entre outras polémicas e atroces reformas de similar pretexto. Apuntar que se ben hai mulleres coma Mizulina que reproducen as estruturas patriarcais de dominación, pareceme importante destacar que á fin e o cabo toda esta violencia ten unha orixe clara no sistema patriarcal, do que as mulleres non son en ningún caso beneficiarias senón vítimas, mesmo cando son elas quenes apretan esas cadeas xa sexa debido á alienación ou directamente ao egoísmo e a indiferencia, valores estes tamén relacionados co Capitalismo e o Patriarcado. Isto non o digo coma xustificación, pero pareceme importante marcar estas diferencias para non caer nun discurso hipócrita que culpabilice ás mulleres das súas propias opresións cando normalmente son homes cis, que sí teñen eses privilexios, quenes usan eses discursos.

De todos xeitos, para Mizulina, a violencia que non deixe marcas (moratóns, feridas visibles, lesións graves...) non merece o ingreso no cárcere porque "ninguén merece estar encarcerado por dar unha torta". Ademáis, sinalou que só ingresarán na prisión aqueles homes que agredan físicamente máis dunha vez ao ano á súa parella, familiar, etc. e sempre que a agredida poida demostralo. Por suposto, ninguén falou do desgaste e maltrato psicolóxico que supón o mero feito de verse "forzada" a compartir espazo cun maltratador que conta con licencia para pegarte (sempre que non deixe marcas e non sexa denunciado máis dunha vez ao ano por unha muller que poida "demostrar" as agresións).

Alén, nós como anarquistas non imos ser quenes avalen o cárcere. Sabemos que o cárcere é unha ferramenta do Estado, do Patriarcado e da autoridade con dúas finalidades principáis e relacionadas entre sí. Por unha banda, a función represiva, servindo coma espazo de confinamento, deshumanización, castigo e tortura para toda persoa que pola razón que sexa se desvíe do camiño marcado pola norma social, mesmo cando esa persoa reproduciu dun xeito esaxerado os mesmos valores que a propia sociedade inculca; por exemplo, nos casos de persoas encarceradas por delitos relacionados coa violencia machista nas súas moitas formas, onde se violas a unha moza vas ao cárcere -no mellor dos casos, pois a meirande parte das violacións fican completamente impunes- mentras esa mesma sociedade coa súa cultura segue a espallar a violación coma algo normal e coma un xeito "romántico" de relacionarse, ou como simple "ligoteo" (ensinando a construir relacións sexo-afectivas violentas a través da insistencia, a chantaxe emocional, a relativización do consentimento femenino e outras formas de presión e manipulación). Por outro lado, a función disuasoria, complementaria da anterior, destinada a facer do cárcere a eterna pantasma, a espada de Dámocles pendendo sobre toda a masa social, advertindo do que pode pasar se desobedeces ou se non te comportas. A sempiterna ameaza que garante a obediencia e a sumisión aos valores do sistema. Por iso, porque non cremos na suposta finalidade reinsertora das cadeas, nin na lóxica punitiva que as sustenta, nin tampouco no Estado coma entidade representativa e xestora das nosas vidas por nós, é que non desexamos o cárcere para ninguén, non porque pensemos que un maltratador non merece ese destino (en moitos casos eu persoalmente penso que de feito merecen un destino se cadra peor que o de pasar uns anos no talego), senón porque consideramos que non vale para nada nin resolve o problema principal.

Con todo, que Rusia normalice así a violencia de xénero e a reduzca a "tradicións que hai que respectar", paréceme unha tremenda barbaridade, propia dun réxime feudal. Non obstante, tamén me parece moi curioso que este feito fose noticia de certo interese (con varios medios españois importantes facendo un seguimento da medida ata que foi definitivamente aprobada fai apenas unha semana) cando neste país a violencia de xénero e as agresións machistas están á orde do día e nin son noticia (todes sabemos que nesta sociedade para que unha agresión machista sexa considerada importante a muller agredida debe ter rematado no hospital ou morta a causa da malleira, senón a maioría de medios consideran que non ten importancia dabondo) nin dende logo levantan tanta polémica. Por que será?

Évos o conto de sempre, cando o machismo, a transfobia, a homofobia, o racismo ou calquer outra discriminación ou opresión arbitraria teñen lugar alén das "nosas" fronteiras (e canto máis lonxe mellor), falar do tema faise imprescindible, urxente, e todos os medios se fan eco (fortalecendo a idea de Occidente coma "cultura-modelo" e asociando sempre todas esas opresións a réximes despóticos que sempre están lonxe e son vendidos coma "anti-occidentais" cando de feito é Occidente quen adoita construir e exportar todas estas miserias), pero cando toca máis preto, cando esa violencia leva denominación de orixe destas terras, os medios calan, difunden versións sesgadas, culpabilizan ás víctimas, relativizan as súas testemuñas e, como xa diximos, causan que o problema persista, debido a que non cesan na difusión de valores machistas (e racistas, LGTBIQfóbicos, capacitistas etcétera...) dentro do "humor" que podemos ver de cotío nas series e programas de calquera cadea de televisión, ou nos xornais, ou mesmo na publicidade de calquer tipo.

Mentras a violencia de xénero siga sen ser abordada cunha perspectiva radical de xénero coma unha consecuencia directamente derivada da organización patriarcal da sociedade que o sistema capitalista precisa para sobrevivir e manter o seu control sobre o tempo, as necesidades, as emocións ou as tarefas das persoas, nada fará que desaparezca. Que Rusia dera un paso máis na súa misoxinia non significa que o debate sobre o problema deba agora centrarse alí. A violencia de xénero está en todas partes, na túa casa, no teu barrio, no teu lugar de traballo, no teu instituto, nos locáis nos que vas de festa pola noite, na túa linguaxe, nas túas actitudes. Non abonda con escribir artigos sensacionalistas para demostrar o machistas que son en Rusia. Sempre é máis sinxelo ver a palla no ollo alleo.

Esquivando-se

*Por **Palavras Vazias***

O que constitui os verdadeiros prazeres da vida? O que faz uma vida autêntica? Certamente, as respostas que posso oferecer a essas questões são radicalmente diferentes das respostas que qualquer outra pessoa poderia oferecer a elas. Afinal, nada pode subverter a singularidade irredutível da existência de cada pessoa, por mais que os modos de impessoalização e massificação irrompam ubíquos na vida cotidiana de todos nós.

Adentramos o terreno pantanoso da questão da autenticidade, paisagem cada vez mais desolada e árida no horizonte da pós-modernidade; paisagem nauseabunda de miasmas pútridos e fétidos, emanados do cinismo pós-moderno em seu niilismo passivo, em sua vontade de nada. Tempos lúgubres estes, nossos miseráveis tempos pós-modernos, nos quais não há refúgio possível, nos quais não há santuário em que se abrigar, pois o vazio é onipresente.

Como se não bastasse, há uma asquerosa veneração do vazio, da superficialidade, da nadidade, como se tais fossem sintomas de vanguardismo e de uma nova criticidade. Se ao menos as pessoas soubessem que essa nova criticidade significa justamente a morte da crítica, a renúncia ou recusa deliberadas de considerar qualquer questão sob uma perspectiva que tome um posicionamento claro acerca da questão abordada.

O conceito de todas as coisas está diluído nessa nulidade hipócrita. O que é a arte hoje senão um culto desprezível à futilidade burguesa? Para tomar emprestadas as expressões de outros pensadores, o que revela a arte pós-moderna senão a ascensão da insignificância e a celebração da impotência?

Fechando o círculo: o que constitui os verdadeiros prazeres da vida? O que faz uma vida autêntica? Uma resposta tipicamente pós-moderna seria: não cabe ao autor impor qualquer posicionamento ao leitor. Tal heresia feriria o cânone da morte do sujeito.

Como abomino o pós-modernismo com todas as minhas forças, digo em altíssono: meu posicionamento é deveras claro, e se quiserem conhecê-lo, aproximem-se de mim.

10 diferenzas entre o feminismo burgués e o feminismo libertario

Recollo, traduzo e difundo este artigo, de cara a continuar facendo achegas rupturistas de cara ás movilizacións do 8 de marzo, un ano máis. Antes de difundilo, con todo, gustariame matizar que onde o texto fala de "feminismo libertario" eu falaría máis ben de feminismo revolucionario, xa que hai moitas feministas con achegas que coinciden cos puntos atribuídos ao feminismo libertario pero que non son específicamente libertarias ou anarquistas.

*Tirado de **Indymedia Barcelona** e traducido por **Disnomia** para Abordaxe!.*

1— As feministas burguesas buscan a protección das mulleres a través dos aparellos coercitivos do Estado. As feministas libertarias, avogan pola autodefensa das mulleres en comunidade.

2— O feminismo burgués desexa que toda muller compita en "igualdade de oportunidades" e sexa retribuída segundo os seus méritos individuais. Pola contra, as feministas libertarias loitan para que cada individux desenvólvase solidariamente en igualdade e que cada cal sexa satisfeitx segundo as súas necesidades.

3— As feministas burguesas desexan a incorporación de mulleres en postos de poder, no parlamento e os exércitos; nas altas xerencias de empresas capitalistas e nos executivos gobernamentais. As feministas libertarias, desexan a abolición das institucións xerárquicas. É por iso que se declaran antiestatistas, anti-militaristas e críticas do parlamentarismo.

4— O feminismo burgués sostén que a igualdade de xénero é un "dereito humano" que debe ser garantido polo Estado. As feministas libertarias sosteñen que o Estado non pode garantir a igualdade, pois a igualdade non se pode alcanzar mediante a xerarquización da sociedade que xera a organización piramidal e represiva do Estado.

5— As feministas burguesas crean "conciencia feminista cidadá", é dicir, un conxunto de prácticas e valores que crean a un suxeito dócil e sumiso fronte ás relacións democráticas-neoliberais. As feministas libertarias crean "conciencia de clase feminista", é dicir, principios e finalidades libertarias coa intención de abolir as relacións de poder e substituílas por relacións libres en igualdade.

6— As feministas burguesas insisten en explicar historicamente o feminismo mediante "ondas" (primeira onda, segundo onda, terceira onda, etc.), ignorando e censurando o feminismo obreiro, anarquista e comunitario. As feministas libertarias, sen obviar as achegas teóricas e conxunturais do feminismo hexemónico, nútrense sobre todo das loitas históricas das mulleres das clases oprimidas e explotadas.

7— As feministas burguesas queren un capitalismo "verde, amable e inclusivo". As feministas libertarias loitan contra o capitalismo e contra toda forma de opresión, sexa económica, política ou cultural.

8— As feministas burguesas vincúlanse a organizacións xerárquicas e partidos parlamentarios. Promocionan o electoralismo estatal e a importancia da inclusión da muller na política burguesa. As feministas libertarias, organízanse en asociacións horizontais, practican a acción directa, o apoio mutuo e a autoxestión.

9— As feministas burguesas consideran de vital importancia leis de paridade de xénero para "feminizar" as institucións xerárquicas do capitalismo. As feministas libertarias consideran que a loita antipatriarcal non se trata de dominar "equitativamente" á vez que os machos estatistas, senón en abolir as relacións de dominación.

10— As feministas burguesas desexan que o home colabore na división do traballo no fogar e que sexa un complemento da muller baixo canons binaristas. As feministas libertarias, en cambio, cuestionan radicalmente a héteronormatividade, a estrutura familiar patriarcal e o concepto de amor que a sostén.

Historia

Lucy parsons. «Máis perigosa que mil insurrectos»

*Por **Revista Contrahistoria**..*

O 7 de marzo de 1942 morre aos 89 anos a incombustible anarquista, feminista e defensora dos dereitos civís Lucy Parsons. Nada sendo escrava en 1853, en Waco, Texas, filla de mexicana negra e un mestizo indio, tería que fuxir a Chicago tras contraer matrimonio interracial con Albert Parsons, de quen tomaría o apelido. Tras enfrontarse aos ataques contra o seu ilegal matrimonio naquela supremacista Texas, ambos involucraríanse profundamente na súa chegada a Chicago do emerxente e cada vez máis estendido movemento obreiro e anarquista da cidade.

Activa militante obreira e habitual en mobilizacións feministas, pro presos, en defensa das minorías étnicas ou dos indixentes, e aberta defensora da sexualidade libre, escribiría, ademais en numerosas publicacións da contorna libertaria, converténdose pronto nunha das máis destacadas e influentes oradoras e revolucionarias da contorna libertaria e anarcofeminista norteamericana.

Tras os soados sucesos de Haymarket, Albert Parsons, compañeiro e marido de Lucy, formaría parte dos procesados e executados pola súa participación, mortes que darían pé á celebración anual do Primeiro de Maio. Un episodio de indubidable impacto na vida de Lucy que radicalizaría, máis aínda, o ton e propaganda dos seus incendiarios discursos, o que en numerosas ocasións estaría a piques de custarlle detencións e cárcere, e unha permanente vixilancia e persecución ao longo de toda a súa vida.

Considerada por aquel entón pola policía de Chicago como «máis perigosa que mil insurrectos» continuaría a súa actividade xa no século XX participando, por exemplo, na fundación da Industrial Workers of the World, IWW, a gran central sindicalista revolucionaria norteamericana. Continuou realizando feroces discursos en todo tipo de actos e mobilizacións en Chicago ata xa cumpridos os 80 anos. Falecería con 83 anos de idade cega e moi debilitada vítima dun incendio fortuíto. Mesmo tras a súa morte arrastraría a súa condición de perigo por parte das autoridades que chegarían a requisar do seu fogar os máis de 1500 volumes que contiña a súa biblioteca.

Reseñas

[Libelo] "Para destruir a escolarizaçao"

Recibimos na nosa caixa de correo e espallamos esta publicación que enviou un compa desde O Porto e que contén unha traducción ao portugués dun texto de Jan D. Matthews contra a escolarización.

Obrigadas ao compañeiro polo seu aporte!

Para ler online ou descargar o libro consultar a nosa web.

O texto original, escrito por Jan D. Matthews e datado de 2004, faz uma crítica radical da escolarização como processo de preparação para a vida em sociedade e, consequentemente, para uma vida em servidão. O texto dedica espaço a uma contextualização histórica da escolarização e a algumas das teorias que mais a marcaram, ao ensino universitário e à sua "miséria" e a pontuais episódios de resistência por parte de estudantes e respectivos familiares, em particular nos E.U.A., onde o processo de escolarização contribuiu para a colonização desse território.

Aqui ficam algumas citações:

"A organização dominante da vida consiste na criação de mitos que reflectem os valores capitalistas, (...) dos quais, aquele que mais se destaca é o mito do progresso.

Estudantes e sociedade progridem continuamente e o seu progresso consiste, fundamentalmente, na sua domesticação."

"Ao serem apresentadas como algo que sempre existiu e evoluiu até aos dias de hoje, as escolas modernas parecem cada vez mais inevitáveis e parte da nossa "natureza humana". A escolarização é tão necessária para a sociedade porque esta é constituída por uma ordem social em que os indivíduos são subordinados a uma colectividade. Dita ordem social, a das sociedades civilizadas, é mantida pelas respectivas relações sociais e pelo governo, que são pré-requisitos para o desenvolvimento da escolarização."

"A escolarização é vista como algo bom. Os desescolarizados são encarados como incompletos, como se algo lhes faltasse para funcionarem plenamente, para serem seres-humanos plenos. Desde Platão, passando por Comenius até Kant, que a humanidade é algo que se impõe aos mais novos. Até Paulo Freire, o favorito dos esquerdistas, acredita na "pedagogia humanizadora"..."

Mónica, Francisco e Nahuel na rúa!
Viva a loita anarquista!

«Vento de través»

Entroiradas, papas, curas e alcaides mareantes

Depois de ter botado um olho as diferentes polémicas espalhadas polos falsimédios co galho deste entroido já passado, semelha que os popes espanhois da religiom católica e seus entusiastas vozeiros desses mentideiros remontam por derroteros inquisitoriais co galho de dizer-nos e imponher-nos como e de que podemos disfarçar-nos e de que nom. Mesmo vozes do governo espanhol e do governinho galego tenhem colaborado com a criminalizaçom destas festas que se transmitem desde ***"in illo témpore"*** e que pervivem na tradiçom graças a manter sua essência originária.

E essa essência, essa razom para que esta festa pervivira ao longo da nossa história, nom é outra que a permisividade concedida polos nossos próceres —fossem estes reises, bispos ou presidentes— de ***"dar manga ancha"*** ao povo submisso durante esse breve espaço de tempo, para que este poidera desquitar-se das suas misérias e desditas fazendo burla e escárnio desses mesmos próceres. De tal jeito reises, duques, bispos e papas eram objetivo das chanças e brincadeiras do ***"populacho"*** e cá nom se passava nada, pois umha vez rematado o periodo do entruido tudo voltava á triste repressiva normalidade.

E agora, a que vem tanto berro no ceu?? Porquê agora volta no Entruido a sombra de **Franco**, quando este sanguinhento ditador probira o antroido nas ruas?? A que vem tanto protesto e tanta polémica porque umha ***"reinona drag queen"*** disfarçou-se de ***"transformer católico"*** dual ***"Cristo-Virgem"*** no Carnaval de Las Palmas?? Porquê ganhou o concurso e tivo sona?? Ou mesmo, porquê um cura de povo é enviado a retiro espiritual e obrigado a pedir perdom por ter-se disfarçado do magnate criador do império **PlayBoy** junto a duas ***"coelhinhas"*** trasvestidos?

De seguir por este derroteiro caberia perguntar-se: **Para quando aceitaremos e acataremos umhas ordes sobre o bo disfarce e, se nom as cumprimentamos seremos condenadas??**

Mas nom só esses poderes e seus vozeiros mediáticos atacam o sentir e a razom de ser do Entruido; tamém aqueles que, desde suas poltronas que dim ***"alternativas"***, organizam como publicitar e viver esse tempo de escárnio, estám a atacar á essência dessa festa popular. **Que nom me venham com choros porque som atacados por tirar um cartaz com um papa beodo, que nom me venham de vítimas da inquisiçom.** Eu nom quero alcaides e concelheiros que tirem de cartazes e que organicem a ruta de desfiles de espidos cariocas baixo a chuva polas ruas das cidades e vilas, nem sequer que engalanem as mesmas com luzes, bandeirolas e outros colgarejos festivos. **Eles som tamém parte do problema e polo tanto, objetivo das mofas do povo; nom é a sua tarefa promover nada para festejar nem como fáze-lo nem por onde podem circular.** ***Que nom me venham com andromenas!!***

ogajeironagavea.wordpress.com

abordaxe.wordpress.com
abordaxe@bastardi.net